

Отже, характерники були представниками особливого вищого стану козаків, наділені таємними військовими знаннями та посвячені у магичні ритуали та обряди. Характерники навчали козаків розбиратися у властивостях природи та використовувати їх на свою користь. Характерництво, безумовно, приховує ще багато таємниць, і те що нам відомо це лише частинка, основа якої ховається в темних глибинах давнини.

Список використаних джерел:

1. Каляндрук Т. Загадки козацьких характерників: монографія / ред. В. Ідзьо.– Львів: ЛА «Піраміда», 2007. – 288 с.
2. Каляндрук Т. Таємниці бойових мистецтв України. – Львів: ЛА «Піраміда», 2007. 304 с
3. Котляр Ю. В. Козаки-характерники: ведичний і фольклорний аспекти / Ю. В. Котляр // Наукові праці [Чорноморського державного університету імені Петра Могили]. Сер. – Історія. – 2011. – Т. 147, Вип. 134.– С. 74-78.– Режим доступу: http://nbuv.gov.ua/UJRN/Npchdui2011147_13418.
4. Луців Є. Замовлені від кулі і шаблі / Є. Луців. – К. : ОВК, 2017. – 216 с. : іл
5. Яворницький Д. І. Історія запорізьких козаків / Пер. з рос. І. І. Сварника; Упоряд. іл. О. М. Апановин; Худож. В. М. Дозорець. – Львів: Світ, 1990. – 319 с

Альона Дабіжа

Науковий керівник: д.і.н., доц. Дудник О.В.

«ГЕНЕРАЛ АРМІЇ БЕЗ ДЕРЖАВИ» (ДО 110-РІЧНИЦІ З ДНЯ НАРОДЖЕННЯ ТАРАСА БУЛЬБИ-БОРОВЦЯ)

Українська історія знає багатьох діячів, які з'являлися на поверхні буремного політичного життя під час лихоліть воєнного часу. До них належить Тарас Бульба-Боровець, який стояв біля витоків Української Повстанської Армії.

Основним джерелом для розуміння подій, пов'язаних із життям та боротьбою Тараса Бульби-Боровця, залишалися його спогади, опубліковані на Заході після закінчення Другої світової війни [1]. Для дослідження збройної боротьби бульбівських загонів певний інтерес становлять розвідки В. Дзьобака [2], С. Кандиби [3], М. Сергійчука [4], Ю. Киричука [5] та ін.

Тарас Дмитрович Боровець народився 9 березня 1908 р. в селі Бистричі Костопільського району на Рівненщині. Сім'я була багатодітною і

малоземельною. Дитинство і юність Тараса пройшли під впливом розповідей діда Уляна про трагічну історію України періоду Мазепи. Через скрутне матеріальне становище, не зміг продовжити навчання і займався самоосвітою. Цікавився політикою, особливо за ситуації яка склалась на Поліссі. Тому що в цей час, у прикордонних районах концентрувався певний «ненадійний» контингент: і втікачі з СРСР, і ті, хто не ладнав з польськими властями. Одним з таких місць був кам'яний кар'єр у селі Бистричі, де ці люди працювали, тут також працював і Боровець. В Бистричах зібралися прихильники різних політичних поглядів, конфесій, представники багатьох національностей.

Вирішальну ж роль у його залученні до політики зіграв сотник Василь Раєвський, який у 1932 році познайомив його з полковником колишньої армії УНР Іваном Литвиненком [2, с. 52-53].

На деякий час (з літа 1934 року) припиняється розвідувально-політична робота Тараса Боровця. Після вбивства українськими націоналістами польського міністра внутрішніх справ Броніслава Перацького, прокотилася хвиля арештів. Зокрема за зв'язки з ОУН було арештовано Боровця і відправлено до концтабору «Берега Каргузька».

Весною 1935 року майбутнього отамана за зразкову поведінку достроково звільнили з ув'язнення і він переїздить до Варшави, де працює в Українському допомоговому комітеті. У серпні 1940 р. Боровець нелегально повертається на Волинь, для розбудови підпільної організації. У спогадах він писав, що мав зв'язки з президентом УНР в екзилі Андрієм Лівичим і діє з його відома [1, с. 179].

УПА повстала в кінці червня 1941 р. Свої операції проводила початково на території українського Полісся і тому офіційно носила назву «Українська Повстанча Армія. Поліська Січ». Спочатку це були дозволені й озброєні вермахтом загони, що займалися очищенням болотистих і лісистих районів Волинського Полісся від залишків Червоної армії та радянських партизан [5, с. 55]. З кінцем вересня 1941 р. кількість воїнів УПА у північно-західній Україні та південній Білорусі, доходила до 10 тис. Проте 15 листопада 1941 р. німці розпустили та обеззброїли загони Бульби-Боровця. Він у своїх спогадах писав, що після офіційної ліквідації Поліської Січі, штаб, який знаходився в Олевську, поділився на дві частини, одна з яких роз'їхалась, а друга відразу почала працювати над організацією нової боротьби. У грудні УПА перейшла до збройної боротьби проти німців змінивши офіційну назву на "Українська Повстанська Армія" з огляду на поширення своєї діяльності також на неполіські терени.

В інформаційному повідомленні УПА, було визначено пріоритети їх боротьби, а саме, що вони борються за самовизначення народів по етнографічному принципу у новій, звільненій від Гітлера і Сталіна Європі [7, с. 190-191].

Крім того, УПА видавали пропагандистські листівки, брошури та іншу літературу. Друкованим органом Поліської Січі була газета «Гайдамаки», яка видавалася в Олеську на Житомирщині протягом вересня-листопада 1941 р. Повстанці під керівництвом отамана зосередилися на боротьбі проти німецької окупаційної адміністрації, також паралельно він вів з ними переговори. Крім переговорів з німцями у вересні 1942 р., пішов на контакт з червоним партизанами.

На початку 1943 р. на Волині про себе впевнено нагадали бандерівці, що почали розгортати тут свої власні підрозділи. Отаман змушений був піти на переговори з керівництвом ОУН (б) на Волині. Отаман вказав на те, що вони не мають претензій на прийняту 9 квітня 1943 р. відозву про перейменування військових підрозділів ОУН в УПА. Але Боровець висловив обурення щодо «дивовижної» агітації проти нього. А також неспроможності ОУН до розподілу військових зобов'язань. Не зважаючи на це, він готовий до компромісів, при відповідних кроках ОУН [7, с. 201].

Між обома таборами почалася інформаційна війна, яку Боровець програв. Тому змушений був відмовитись від назви «Українська повстанська армія» і перейменувати свої підрозділи (20 липня) в Українську революційну армію. Проте інформаційною війною не завершилися події на Волині. ОУН (б) виставили ультиматум «До дня 08.09.1943 р. 12 год. перейти зі зброєю в відділи УПА. Якщо ні, то всіх хто не перейшов вважати ворогами. Почали відбуватися сутички. На осінь 1943 р. бандерівцям вдалося об'єднати різноманітні повстанські групи. Зважаючи на це Бульба видав наказ про перехід у підпілля.

І він знову вирішив звернутися за допомогою до німців. Проте це закінчилося його арештом і відправленням в концтабір Заксенгаузен 1 грудня 1943 р. [1, с. 183]

Після закінчення війни, Боровець разом з іншими командирами УНА здався в полон американським військам і залишився на території західної Німеччини. Так на територію України він і не повернувся, бо тут його очікували підвали НКВД.

Але в подальшому життя гетьмана без держави перетворилося на важкі будні емігранта. Він спочатку працював кочегаром, потім сторожем. Віку доживав на самоті, бо мав лише племінницю в Канаді, в старечому будинку. Помер 15 травня 1981 р.

Отже, Тарас Бульба-Боровець – це людина, що боролася за незалежність і визнання України. Не зважаючи на надмірну амбіційність і неоднозначність своїх вчинків, стояв біля витоків партизанської боротьби. Він протягом війни вживав заходів для того, щоб викоринити з українських земель окупаційну владу, щоб українці перестали потерпати від рук більшовиків та гітлерівців. Тарас Дмитрович Бульба-Боровець був так само стихійним демократом. Наслідком чого були як політика так і його військова діяльність, часом непродумані й необачні, але за всіх обставин

отаман вартий окремого місця в пантеоні борців за волю та незалежність України.

Список використаних джерел:

1. В'ятрович В. Україна. Історія з грифом «Секретно» / Володимир В'ятрович. – Харків: Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», 2015. – 512 с.
2. Дзьобак В. В. Тарас Бульба-Боровець і його військові підрозділи в українському русі опору (1941-1944 рр.) / В.В. Дзьобак. – К.: Інститут історії України НАН України, 2002. – 260 с.
3. Кандиба С. Пам'яті Тараса Бульби-Боровця / С. Кандиба // «Свобода». – 1981. – № 168. – С. 3.
4. Тарас Бульба-Боровець Документи. Статті. Листи. – К.: ПП Сергійчук М. І., 2011. – 816 с.
5. Киричук Ю. Історія УПА / Ю. Киричук. – Тернопіль : РВВ Упр. пол. преси, 1991. – 67 с.

Вікторія Джигурда

Науковий керівник: к.п.н., доц. Довганець В.І.

**LINGUOSOCIOCULTURAL BARRIER AND WAYS OF ITS
OVERCOMING IN TRANSLATION**

A modern society peculiarity is the convergence of countries and nations, the globalization of the world by and large. Globalization puts forward society the priority requirements: the formation of communicative skills and cooperation with people of different social groups, ethnic groups, nations, nationalities, denominations, religions.

In this connection, in the structure of intercultural competence the relevant problem is becoming problem of mutual understanding, such as in many practical situations of communication a person deals with the fact that his words and deeds are mistakenly perceived by the partner, in the process of communication there are some difficulties and barriers. Such communication difficulties are commonly called linguosociocultural barriers, which require special efforts and special knowledge to overcome.

Communicative barriers in the process of communication are diverse, due to different factors. Therefore, it is very important to understand their nature, causes and conditions of origin and solution. The most imperative thing is to realize the importance and to maintain normal human relationships in any activity. It should be noted that it is impossible to obtain a positive result without respect, understanding and patience of the personality of the partner in communication.